

[Frode Jakobsen.]

dige mængder af bomber ned over en del af landet. Det har vi aldrig protesteret imod. Men bortset fra jura: en fordømmelse af brugen af Ho Chi Minh-stien ville være at lige-stille besættelsesmagt og besat.

Jeg er glad for, at mit parti, socialdemokratiet, har fundet sin linje. Socialdemokratiets kongres vedtog i 1969 ikke bare, at man går ind for anerkendelse af Nordvietnam, men — jeg citerer:

„Socialdemokratiet udtrykker sin solidaritet med det vietnamesiske folk, som trods årtiers lidelser fortsætter kampen for national selvstændighed, fred og social retfærdighed.“

Og videre:

„Socialdemokratiet betragter FLN som en national frihedsbevægelse.“

Vi lover støtte til vietnamesernes frihedskamp. Det kan ikke forenes med at fordømme dem, fordi de væger for sig, og uden Ho Chi Minh-stien ville der ingen frihedskamp være. Det midterste stykke af landet er besat ved et uigennemtrængeligt bælte. Hævet er besat af den amerikanske flåde. Der er ingen hjælp mulig fra landsmænd i nord til landsmænd i syd ad nogen anden vej. Det er amerikanerne, som har tvunget krigen ind på Laos' og Cambodias område.

Jeg sagde, at det nok er Vietnam, det gælder, men det gælder endnu mere os selv. Der er usandheder på begge sider. Der er grusomheder på begge sider, men det er amerikanerne, som er i vietnamesernes land, og ikke omvendt. Vi skal ikke bilde os ind, at vi står vietnameserne nærmere end amerikanerne, den vietnamesiske kommunisme med dens ensretning og grumhed. På mange måder er vi stadig væk i den samme båd som amerikanerne, men det er dem, som hylder vore idealer, dem, som kalder sig vore allierede, det er dem, som er skyld i dette, og derfor er det dem, som vor protest må vende sig imod, og det er protest, der kaldes på, og ikke bekymring.

Der siges, at det kan ikke ende med en militær afgørelse. Det er efter min mening desværre sagt for absolut. Når modstanderen er tilstrækkelig overlegen, tilstrækkelig teknisk overlegen og har tilstrækkeligt med penge til at leje sine soldater, det, man kalder vietnamisering, så kan det ende med hans sejr, men længe før det sker, så vil det

frygtelige være sket, at vi, som begyndte som amerikanernes venner, vil føle bitterhed i vore hjerter, hvis det ender med amerikanernes sejr.

Vi kan ikke gøre noget, siger man. Jo, vi kan. Måske ikke meget til fordel for vietnameserne, men det er kommet så vidt, at vi må spørge, om vi kan redde os selv, redde os selv fra den fornedrelse, det er ikke at turde sige sin mening, om vi kan frigøre os for at blive slæbt videre med igennem usandhederne, om vi kan undgå at miste vores ansigt, vores identitet, fordi vi har fundet det oportunt at skjule vores mening, vores følelser. Den identitet har før været i fare.

Jeg ved, at en sådan tale kan blive udnyttet af kommunisterne. Det er en beskyldning, vi har hørt før. Det kan vi bære, for det er da lige omvendt. Jeg er i hvert fald så gammeldags, at jeg mener, at den stærkeste forbundsfælle, man kan få, det er sandheden, og at de, som skader vores sag, som skader demokratiernes sag, det er dem, som gør sandheden ikke til vores forbundsfælle, men til modpartens monopol.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Jeg takker ordførerne for deres bidrag til debatten. Det forekommer mig, at der har været en lang række værdifulde bidrag. Ved denne lejlighed har vi begrænset emnerne til et mindre antal, og det har ikke denne gang voldt kritik. Somme tider er vi blevet mødt med en kritik af, at der så var vigtige ting, vi lod ligge, men i dag har alle været enige om, eller næsten alle, at hvis man skulle nå det på rimelig vis, måtte man begrænse emnerne.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup udtrykte enighed med regeringen og på en række punkter også med min besvarelse, en enighed, jeg noterede mig. Jeg finder, at det er udtryk for en ansvarlig holdning, og jeg finder, at det i vort demokrati er tilfredsstillende, at vi på en række af de vigtigste punkter kan stå på linje.

Der blev stillet nogle konkrete spørgsmål. Det ærede medlem spurgte, om en eventuel kommende FN-styrke i Det mellemste Østen ville få en anden karakter eller skulle have en stærkere bevæbning end vor tidligere FN-styrke i området. Jeg må sige, at på indeværende tidspunkt lader det sig ikke overskue, hvilken karakter eller hvilke op-